

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: L. D., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Martinem Černým, daňovým poradcem,
sídlem Liberecká 10, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Ústecký kraj,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2015, č. j. 332396/15/2507-80541-506299,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2015, č. j. 332396/15/2507-80541-506299, jímž byla zamítnuta námitka žalobce proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 10. 4. 2014, č. j. 951727/14/2507-25200-506299, na příkázání pohledávky z účtu žalobce (dále jen „exekuční příkaz“), kterým byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobce ve výši 215 853 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě stručně popsal dosavadní průběh řízení před správním orgánem. Žalobce ve své žalobě namítal, že přestože podle ustanovení § 190 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), nejsou spojeny s vydáním rozhodnutí o posečkání daně žádné odkladné účinky, žalovaný svým postupem porušil § 181 daňového řádu, neboť zamítavé rozhodnutí o posečkání úhrady daně nebylo v době vydání exekučního příkazu pravomocné, protože v době vystavení exekučního příkazu zbývalo ještě 21 dnů k podání případného odvolání proti zamítavému rozhodnutí o posečkání úhrady daně. Dle žalobce se tedy ještě v době vydání exekučního příkazu šetřily podmínky pro posečkání úhrady daně.
3. Dále žalobce tvrdil, že mu správce daně vydáním exekučního příkazu znemožnil podat proti rozhodnutí o posečkání odvolání. Trval na tom, že lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o posečkání úhrady daně je ze zákona 30 dnů a není rozhodující, který den je odvolání podáno (zda první nebo třicátý). Vydáním exekučního příkazu na příkázání pohledávky si žalovaný zajistil úhradu částky 201 700 Kč z 215 853 Kč, což je 93,44 % pohledávky. Žalobce zdůraznil, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je především nutno hledat smysl zákona. Situace, že by žalovaný nemusel vyčkat právní moci rozhodnutí o posečkání daně a po vydání prvostupňového zamítavého rozhodnutí o posečkání daně mohl přistoupit k daňové exekuci, je dle žalobce v rozporu se smyslem ustanovení § 156 daňového řádu. Dle žalobce měl žalovaný postupovat podle § 181 daňového řádu a do doby nabytí právní moci rozhodnutí o posečkání úhrady daně daňovou exekuci odložit. Tím, že žalovaný tak nepostupoval, znemožnil žalobci podat odvolání proti rozhodnutí o posečkání úhrady daně, protože po příkázání pohledávky z dluhu zbývalo cca 9 %.
4. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný porušil § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť nezvolil takové prostředky, které nejméně zatěžují daňový subjekt a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Zdůraznil, že cílem správy daní bylo zajistit úhradu vyměřené daně a žalobce dne 31. 3. 2014 dobrovolně na pokladně žalovaného uhradil 15 000 Kč. Proto považuje tvrzení žalovaného, že žalobce nesplnil dobrovolně úhradu svého dluhu, za nepravdivé. Žalobce totiž začal svůj dluh hradit tak, jak navrhl ve své žádosti o povolení úhrady daně ve splátkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.
6. Žalovaný uvedl, že podle § 109 daňového řádu zákon nespojuje s vydáním rozhodnutí o posečkání daně žádné odkladné účinky. Trval na tom, že pro vydání exekučního příkazu byly splněny všechny zákonné předpoklady. Předmětný exekuční příkaz byl vydán dne 10. 4. 2014 na základě vykonatelného výkazu nedoplatků sestaveného ke dni 4. 4. 2014. Námitku, že vydáním exekučního příkazu došlo k porušení § 181 daňového řádu, považoval za nedůvodnou. Běh lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o povolení posečkání úhrady daně nelze dle žalovaného ztotožňovat se šetřením skutečností rozhodných pro zastavení exekuce.
7. Dále zdůraznil, že předmětný exekuční příkaz vydal až poté, co svým rozhodnutím nevyhověl žalobcově žádosti o povolení splátek. Opakovaně zdůraznil, že vzhledem k absenci odkladných účinků u rozhodnutí o povolení posečkání žalovaný vydáním exekučního příkazu neporušil žádný z platných zákonných předpisů, a to bez ohledu na to, který den lhůty pro podání případného odvolání proti rozhodnutí o povolení posečkání úhrady daně právě uběhl. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že ve dnech 22. 4. 2014 a 23. 4. 2014 došlo k úhradě všech vykázaných nedoplatků, částečně úhradou z banky na základě exekuce a částečně dobrovolnou úhradou na pokladně správce daně. Nařízená exekuce tak byla dne 23. 4. 2014 zastavena, jelikož odpadl důvod řízení.
8. K námitce týkající se porušení § 5 odst. 3 daňového řádu žalovaný uvedl, že žalobce nesplnil dobrovolně, co mu bylo uloženo platebním výměrem, a to ani poté, co žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o posečkání. V odůvodnění rozhodnutí o posečkání žalovaný uvedl, že k zamítnutí žádosti jej vedla především skutečnost, že žalobce měl v době podání žádosti dostatek finančních prostředků k úhradě vykázaného nedoplatku. Tyto prostředky však chtěl využít na vznik a zahájení činnosti nové firmy, jejímž je jediným společníkem a statutárním orgánem. Fakticky žalobce upřednostňoval založení nové firmy před uspokojením pohledávek vůči žalovanému. Vydáním napadeného exekučního příkazu žalovaný ve smyslu dosažení cíle správy daní finanční prostředky žalobce zajistil. Žalobcem zmíněná dobrovolná částečná úhrada ve výši 15 000 Kč ještě před vydáním exekučního příkazu na rozhodování správce daně v době vydání exekučního příkazu nemohla mít žádný vliv.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Mezi účastníky je nesporné, že ke dni 4. 4. 2014 byl u žalobce evidován daňový nedoplatek v celkové výši 211 621 Kč (tvořený nedoplatkem na dani z přidané hodnoty ve výši 209 049 Kč a nedoplatkem na úroku z prodlení ve výši 2 572 Kč). Zásadní spor mezi účastníky spočíval v tom, zda žalovaný porušil zákon tím, že dne 10. 4. 2014 vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce na výše uvedený nedoplatek a náklady exekučního řízení ve výši 4 232 Kč v době běhu lhůty pro podání odvolání proti zamítavému rozhodnutí o posečkání. Zásadní otázkou je, zda žalovaný neměl postupovat podle § 181 daňového řádu a neměl z úřední povinnosti exekuci odložit. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 14. 2. 2014 podal žádost o rozhodnutí o posečkání, ve které navrhoval rozložení úhrady daně na splátky. Svou žádost doplnil podáním ze dne 10. 3. 2014. Žalobce dne 31. 3. 2014 provedl dobrovolnou úhradu splátky na daňovou pohledávku ve výši 15 000 Kč. Dne 1. 4. 2014 bylo vydáno správcem daně rozhodnutí o žádosti o posečkání, kterým byla žádost žalobce zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 4. 2014. Zamítavé rozhodnutí o žádosti o posečkání nabylo právní moci, neboť žalobce proti němu nepodal v odvolací lhůtě opravný prostředek. Dne 10. 4. 2014 byl vydán předmětný exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu.
12. Mezi účastníky je nesporné, že správce daně na základě žádosti žalobce vedl řízení o žádosti o posečkání, ve které žalobce žádal o rozložení úhrady daně na splátky. Správce daně po provedení šetření žádost žalobce zamítl. Žalobce byl řádně poučen, že proti zamítavému rozhodnutí o posečkání je možné podat odvolání, ale že toto odvolání v souladu s § 109 daňového řádu nemá odkladný účinek. V ustanovení § 109 odst. 5 daňového řádu je uvedeno, že odvolání nemá odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak. V případě rozhodnutí o žádosti daňového subjektu o posečkání není v daňovém řádu zvláštní úprava ohledně odkladného účinku odvolání. Platí tedy, že odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek a poučení v zamítavém rozhodnutí o žádosti žalobce o posečkání je zcela v souladu s platnou právní úpravou. Důsledkem neexistence odkladného účinku odvolání je skutečnost, že rozhodnutí o posečkání je od svého doručení daňovému subjektu účinné, a to přestože není ještě pravomocné a běží lhůta k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že samotný běh odvolací lhůty pro podání odvolání proti zamítavému rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce o posečkání, kterým žádal o rozložení úhrady daně na splátky, není překážkou postupu správce daně směřujícího k vymožení daně a k vydání exekučního příkazu na přikázání pohledávky.
13. Další otázkou, kterou je třeba posoudit, je, zda běh odvolací lhůty k podání odvolání proti zamítavému rozhodnutí o žádosti o posečkání zakládá povinnost správce daně postupovat dle § 181 odst. 1 daňového řádu a daňovou exekuci odložit. V ustanovení § 181 odst. 1 daňového řádu je mimo jiné uvedeno, že správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodné pro posečkání úhrady nedoplatku. V daném případě žalobce o odložení daňové exekuce nepožádal. Zbývá tedy posoudit, zda měl správce daně daňovou exekuci s ohledem na běh předmětné odvolací lhůty odložit z úřední povinnosti. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že nelze ztotožňovat běh odvolací lhůty po vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti žalobce o posečkání s šetřením skutečností rozhodných pro posečkání. Okolnosti rozhodné pro rozhodnutí o posečkání totiž správce daně šetřil před vydáním rozhodnutí o posečkání a právě na základě zjištěných skutečností (tj. výsledků předmětného šetření) rozhodnutí o posečkání vydal. V době vydání exekučního příkazu tedy již žádné šetření skutečností rozhodných pro posečkání nebylo prováděno. V daném případě tedy neexistoval důvod, aby správce daně aplikoval ustanovení § 181 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem ke všemu výše uvedenému shledal soud námitku žalobce zcela nedůvodnou.

14. Námitce žalobce, že správce daně vydáním exekučního příkazu na přikázání pohledávky v době běhu odvolací lhůty proti zamítavému rozhodnutí o posečkání nešetřil smysl zákona, soud uvádí následující. Sám žalobce ve svém doplnění žádosti o posečkání ze dne 11. 3. 2014 uvedl, že na jeho účet přišly peníze, které jsou určeny na vznik a rozjezd nové firmy DL Company s.r.o. a správce daně při posuzování žádosti o posečkání z obchodního rejstříku zjistil, že jediným statutárním orgánem a společníkem společnosti DL Company s.r.o. je žalobce. Existovala tedy velká pravděpodobnost, že finanční prostředky na účtu žalobce budou z něho v krátké době odčerpány. Proto správce daně v souladu s § 9 odst. 2 daňového řádu, kde je uloženo správci daně činit úkony nezbytné k tomu, aby daňové povinnosti byly plněny, v krátké době po nabytí účinnosti zamítavého rozhodnutí o posečkání přistoupil k vydání exekučního příkazu na přikázání pohledávky z účtu žalobce, na kterém byly v rámci předchozího šetření skutečností rozhodných pro posečkání zjištěny finanční prostředky ve výši téměř odpovídající daňovému nedoplatku žalobce. Dle soudu tedy správce daně v daném případě naopak postupoval zcela v duchu daňového řádu v zájmu řádné úhrady daňové povinnosti ze strany žalobce. Skutečnost, že žalobce uhradil v souladu se svou žádostí o posečkání dne 31. 3. 2014 splátku ve výši 15 000 Kč, je ve vztahu k výše uvedenému zcela irrelevantní. I tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.
15. K námitce žalobce, že mu žalovaný svým postupem znemožnil podání odvolání proti rozhodnutí o posečkání, soud uvádí, že vydáním exekučního příkazu žalovaný žádným způsobem nemohl zkrátit žalobce na právu podat odvolání proti rozhodnutí o posečkání. Skutečnost, že žalobce odvolání nepodal, byla výhradně projevem jeho svobodné vůle. Na tomto místě je rovněž dle soudu nutno poznamenat, že posečkání daně je institutem, který je možno využít ve výjimečných případech, kdy by vymáhání úhrady daně bylo ze sociálních či hospodářských důvodů společensky nežádoucí. Je s podivem, že se tohoto institutu žalobce dovolává za situace, kdy na svém účtu disponoval finančními prostředky v řádu statisíců korun českých. Mimořádnost tohoto institutu má odraz i v tom, že odvolání proti případnému zamítavému rozhodnutí není spojeno s odkladnými účinky a je možné přistoupit k vymáhání nedoplatku již v okamžiku účinnosti prvostupňového rozhodnutí. I tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
16. K obecné námitce porušení § 5 odst. 3 daňového řádu soud uvádí následující. V ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu je uvedeno, že správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Soud z obsahu správního spisu nezjistil žádné skutečnosti, které Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

by svědčily o porušení předmětného ustanovení ze strany žalovaného. Žalovaný postupoval v zájmu řádné úhrady daňové povinnosti a nedošlo dle soudu z jeho strany k porušení příslušných právních předpisů. I tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.

17. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. Dále soud výrokem ad II. podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.